

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.281/2021/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. év február hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 21.B.93/2020/36. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított élet elleni bűncselekményt testi sértés bűntette kísérleteként [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés és (6) bekezdés a) pont] minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 4 (négy) évre enyhíti, a közügyektől eltiltás mértékét 4 (négy) évre mérsékli.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A Terhelt1 vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2021. június 7. napján kihirdetett 21.B.93/2020/36. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő emberölés büntettének kísérletében, valamint a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő személyi szabadság megsértésének büntettében. Ezért őt – halmazati büntetésül – 8 év szabadságvesztés büntetésre és mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg. Rendelkezett arról, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltése utáni napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2020. február 16-tól 2021. június 7-ig előzetes letartóztatásban töltött időt. Rendelkezett a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[2] Az ítélet kihirdetését követően az ügyész a büntetés súlyosítása érdekében, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabásáért, a vádlott eltérő tényállás megállapítása és az élet elleni cselekmény eltérő minősítése érdekében, míg a védő részleges felmentésért, illetve enyhébb szabadságvesztés büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A nyomozó hatóság NF. szám szám alatt nyújtotta be fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben rögzítette, hogy bár az elsőfokú bíróság a tényállást kellőképpen felderítette és helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére, azonban nem az elkövetés körülményeinek, illetve a súlyosító és enyhítő körülményeknek megfelelő értékelésével, és nem a büntetési célok teljes körű szem előtt tartásával járt el, ebből adódóan túlzottan enyhe joghátrányt alkalmazott a vádlottal szemben. Álláspontja szerint a bűnösségi körülményeket maradéktalanul számba vette a törvényszék, azonban azokat a tényleges súlyuktól eltérően értékelte. Utalt arra, hogy jelen esetben az irányadó középérték 17 év 6 hónap. Érvelése szerint a büntetlen előélet kisebb súllyal értékelhető a vádlott javára, tekintettel arra, hogy a vádlott korábban szerződéses katonaként szolgált, a katonai szolgálathoz tartozó kötelezettségeknek pedig – mint például mások jogainak és szabadságának tiszteletben tartása, tartózkodás a durvaságtól, különösen a súlyos eredménnyel járó tettlegességtől – a civil életben is érvényesülniük kell. Ezen túlmenően az élet elleni bűncselekmény kísérleti szakban maradása sem jöhet számításba jelentős súlyú enyhítő körülményként, tekintettel arra, hogy az ölési cselekmény befejezettségének elmaradása túlnyomórészt a sértett lélekjelenlétének volt köszönhető, aki a vádlott figyelmetlenségét kihasználva tudott elmenekülni. Ezzel szemben a súlyosító körülmények – mint az önhibából eredő bódult állapot, a közeli hozzátartozó sérelmére történő, kitartó jellegű elkövetés – a törvényi minimumot meghaladó tartamú fegyházbüntetés kiszabását indokolják, a törvényszék által nyomatékos enyhítő körülményként értékelt körülmények a középértéktől jelentősen enyhébb büntetés kiszabását és az enyhítő szakasz egyidejű alkalmazását nem alapozhatják meg.

[4] A vádlott a fellebbezése írásbeli indokolásában határozottan állította, hogy bár dühös, hangos és indulatos volt, azonban nem volt szándékában kioltani a sértett életét. Hivatkozott az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapítására is, miszerint az ájulás előidézéséhez 1/2-1 perces, míg a halál előidézéséhez 2-3 perces időtartamban kellett volna kellő erővel szorítani a sértett nyakát. Ilyen időtartam azonban nem állapítható meg a sértett

mobiltelefonján rögzített hangfelvétel alapján sem. Érvelt azzal is, hogy miután katonai múlttal rendelkezik, különféle missziókban szolgált, így tisztában van azzal, hogy különböző erőbehatások milyen következményekkel járhatnak, a sértett pedig csupán 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett. Bűnösségét nem vitatta tehát, csupán azt kérte, hogy a másodfokú bíróság az emberölés büntettének kísérlete miatt emelt vád alól következően mentse fel.

[5] A védő fellebbezése írásbeli indokolásában a (részleges) felmentésre irányuló fellebbezésének alapjául arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, ugyanis az eljárás során igénybevetett, tárgyilagos és objektív igazságügyi orvosszakértő kategorikus véleménye szerint a vádlott részéről történő vádbeli bántalmazás sem az erejét, sem az intenzitását, sem pedig az időtartamát tekintve nem lehetett alkalmas emberölés előidézésére. A szakvélemény a többi bizonyítékkal egybevetve sem alkalmas az emberölés kísérlete vonatkozásában marasztaló tényállás megállapítására. Mindezekre tekintettel az emberölés büntettének kísérlete miatt emelt vád alól – bizonyítottság hiányában – a vádlott felmentésének van helye.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.792/2020/27. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal, a védelmi fellebbezéshez csatlakozóan enyhébb minősítés és a büntetés enyhítése érdekében tartotta fenn. Kifejtette, hogy a törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A bizonyítékokat teljes körűen mérlegelési körbe vonva a vádnál részletesebb tényállást állapított meg. Helyesen rögzítette a vádlott személyi körülményeit, a történeti tényállás keretében a sértettel való kapcsolatát, a bűncselekmény előzményeit. Álláspontja szerint azonban a tényállása a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontjában foglalt okból az átiratában kifejtettek szerint részben megalapozatlan, mely megalapozatlanság a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető. Rögzítette továbbá, hogy a törvényszék az indokolási kötelezettségének is eleget tett, az általa hivatkozott kiegészítésekkel megalapozottá tett tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a személyi szabadság megsértésének büntettét helyesen minősítette. Ugyanakkor érvelése szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy értékelte, hogy a sértett nyakának több alkalommal történő megszorítása és a sértett többszöri megpofozása élet elleni támadásnak minősül. Az ezt alátámasztó indokait részletesen, precízen, mindenre kiterjedően, a logika szabályainak megfelelően fejtette ki az átiratában. Hangsúlyozottan hivatkozott e körben az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításaira, továbbá a sértett által a mobiltelefonján készített hangfelvételek rögzítettek. Álláspontja szerint összességében ezek alapján az állapítható meg, hogy a súlyosabb eredmény bekövetkezésének elmaradása – ahogyan azt a törvényszék is rögzítette a tényállásban – kizárólag annak volt köszönhető, hogy a vádlott a tényleges eredmények bekövetkezése előtt abbahagyta a sértett nyakának a szorítását. A hangfelvétel alapján az állapítható meg, hogy a sértettnek sikerült elmenekülnie, azonban közel 12 percig a vádlott egyedül volt a sértettel, a lakást be is zárta, így más személy közbeavatkozásáról nem lehetett szó. Ez alatt a vádlott összesen 4 alkalommal támadta a sértett nyakát. Hivatkozása szerint figyelemmel a vádlott javára mutató lényeges erőkülönbségre, katonaviselt múltjára, semmi nem akadályozta meg abban, hogy a sértettnek súlyosabb sérüléseket, így annak halálát okozza, így például a sértett nyakát két kézzel megragadva, nagyobb erővel, hosszabb ideig, a szakértő által a halálos eredmény bekövetkezéséhez meghatározott 2-3 percig szorítsa. Összességében tehát érvelése szerint az, hogy a vádlott saját akaratából, külső

akadályozó, nehezítő körülmények hiányában minden esetben felhagyott a sértett nyakának szorításával, a testi sértés okozására irányuló szándékot erősíti és az ölési szándék ellen hat. Ezzel összhangban jelentőséget tulajdonított tanú², akinek a nyomozás során tett vallomása alapján az a következtetés vonható le, hogy a vádlottól nem idegen az, hogy a vitát erőszakos úton rendezze, ennek során a másik nyakát megragadja, de ez inkább az indulat testi sértés okozásával együtt járó levezetésére utal, semmint ölési szándékra. A rendelkezésre álló adatok alapján tehát az állapítható meg, hogy a vádlott szándéka testi sértés okozására irányult, mely bántalmazás 8 napon túl gyógyuló sérüléseket is okozhatott volna, figyelemmel arra is, hogy a vádlott a sértettet több ízben arcon is ütötte úgy, hogy a sértett a közelben lévő szárítót is lefejelte. Érvelése szerint a vádlott az élet kioltására irányuló, illetve életveszély okozására irányuló szándék nélkül, de testi sértésre irányuló határozott szándékkal intézett a sértett testi épsége ellen támadást, mindezt aljas indokból. Fentiek alapján álláspontja szerint Terhelt¹ élet és testi épség elleni cselekménye a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdésre figyelemmel a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő testi sértés büntetnének kísérleteként minősül. Álláspontja szerint a törvényszék a büntetés kiszabása körében helyesen vette figyelembe enyhítő körülményként a büntetlen előéletet, a ténybeli beismerést és a testi épség elleni cselekmény kísérleti szakban maradását. Azonban a vádlott terhére kell értékelni a kitartó elkövetési szándékot, az önhibából eredő bódult állapotot, valamint a volt élettárs sérelmére történő elkövetésen túl a konfliktusok erőszakos rendezési módjának elszaporodottságát. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés a helyes minősítéshez igazodó büntetési tételkeret felső határát – figyelemmel a halmazati szabályokra is – meghaladja. Jelen esetben a büntetési tételkeretre tekintettel a középérték 4 év 3 hónap, véleménye szerint a büntetési célok elérése érdekében szükséges az ezt elérő tartamú szabadságvesztés és ahhoz igazodó közügyektől eltiltás kiszabása a vádlottal szemben, összességében az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítése indokolt. Mindezekre figyelemmel azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék 21.B.93/2020/36. számú ítéletének rendelkező részét – a tényállás pontosítását követően – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg az élet és testi épség elleni cselekmény minősítése, a kiszabott büntetés, valamint a szabadságvesztés végrehajtási fokozata tekintetében, melyhez igazodóan a jogi indokolást is módosítsa az átiratban írtaknak megfelelően, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[7] A fellebbviteli nyilvános ülésen a védő teljes mértékben egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában írtakkal, nevezetesen azzal, hogy a vádlott terhére a személyi szabadság megsértésének büntette mellett az aljas indokból elkövetett súlyos testi sértés büntetnének kísérlete róható. A büntetés kiszabása során enyhítő körülményként kérte értékelni a vádlott büntetlen előéletét, a ténybeli beismerést, a testi sértés büntetnének kísérleti szakban maradását, valamint azt a körülményt, hogy a vádlott két éve áll úgy büntetőeljárás hatálya alatt, hogy ezalatt letartóztatásban volt. Mindezekre tekintettel a középértéket el nem érő büntetés kiszabását indítványozta, továbbá az eljárás során felmerült bünygyi költség egy részének megfizetése alóli mentesítését.

[8] A vádlott az utolsó szó jogán sajnálatát és megbánását fejezte ki.

[9] Az ügyész, a vádlott, valamint a védő által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással

együtt bírálta felül. A fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű.

[10] A vádlott részleges felmentésére irányuló védelmi fellebbezés nem alapos.

[11] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését. Törvényesen járt el, amikor az ügyben előkészítő ülést tűzött ki. Eljárása során betartotta a Be. LXXVI. és LXXVII. fejezetében rögzített perrendi szabályokat. Helyesen járt el, amikor tekintettel arra, hogy a 2021. év február hó 5. napján tartott előkészítő ülésen a teljeskörűen fogatosított törvényes figyelmeztetést követően a vádlott a bűnösségét csak részben ismerte el, és a tárgyaláshoz való jogáról nem mondott le, a vádról egységesen, tárgyaláson határozott.

[12] Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a Be. 163. § (4) bekezdés c) pontja és a Be. 508. § c) pontjának ca) alpontja alapján az arra jogosultak által nem vitatott tények – azaz a vádirati tényállás vádlott személyi részére vonatkozó első két bekezdése – tekintetében a bizonyítás felvételét mellőzte és ítéletét e vonatkozásban a vádiratra alapította.

[13] A törvényszék a perrendi szabályok megtartása mellett ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett. Helyesen járt el, amikor a Be. 525. § (1) bekezdése alapján a tárgyaláson vallomást tenni nem kívánó vádlott nyomozás során tett vallomását felolvasással tette a bizonyítási eljárás részévé. Ennek lényege, hogy a vádlott a nyomozás során beismerte a sértett bántalmazását, azonban tagadta azt, hogy meg akarta volna ölni őt. A bíróság a vádlott védekezésének ellenőrzésére tanúként hallgatta ki tanú2t, tanú1t, tanú3t, tanú5et, tanú6t, tanú4t és tanú7t. A tárgyaláson meghallgatta szakértő5 igazságügyi orvosszakértőt is.

[14] A törvényszék a vádlott és a tanúk, valamint a szakértő kihallgatását megelőzően törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott és az okirati bizonyítékokat is megfelelő formában tette a bizonyítás anyagává, mint ahogyan a tárgyaláson meghallgatott hangfelvételt is. Egyebekben az érdekeltek sem hivatkoztak eljárási szabálysértésre.

[15] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat teljes körűen mérlegelési jogkörébe vonva a vádnál részletesebb tényállást állapított meg. A bizonyítékok értékelése alapján helyesen rögzítette a vádlott személyi körülményeit az ítélet [2] és [3] bekezdésében, illetve túlnyomó részt pontosan tárta fel a történeti tényállás keretében, az ítélet [4] és [5] bekezdésében a sértettel, tanú1val való kapcsolatát és a vádbeli bűncselekmények előzményeit.

[16] A Fővárosi Ítéltábla azonban a felülvizsgálat során – egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészséggel – megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontjában foglalt okból részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan állapította meg, másrészt a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával.

[17] Ezt a részleges megalapozatlanságot azonban az ítéltábla a másodfokú eljárás során a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint küszöbölte ki.

[18] Az ítéltábla az ítélet [5] bekezdéséhez csatlakozóan a nyomozati irat 55-56. oldalán elfekvő látlelet, továbbá a 27-es sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 17. oldala alapján kiegészíti a tényállást azzal, hogy a „2020. február 15-i napon az esti órákban történő találkozás alkalmával is szóváltásba került a vádlott és a sértett, minek során a vádlott – amellet, hogy leköpte tanúlt – olyan erősen megragadta a két felkarját, hogy az másnapra bekékült. tanúl e cselekménnyel összefüggésben nem élt magánindítvánnyal.”

[19] A [6] bekezdést a vádlott által a 2021. június 7. napján tartott tárgyaláson tett és más bizonyíték által nem cáfolt nyilatkozata alapján (36. számú jegyzőkönyv 2. oldal) azzal is kiegészíti, hogy „a vádlott a vádbeli időben, 2020. február közepén kb. 110 kg, míg tanúl sértett kb. 55 kg súlyú volt.”

[20] A másodfokú bíróság az ítélet [7] bekezdésében írtakat tanúl nyomozás során tanúként tett, a nyomozati irat 284-285. oldalán elfekvő, illetve a 27. számú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldala alapján a tárgyaláson tett nyilatkozatára tekintettel a 2020. február 16-i bántalmazással összefüggésben kiegészítette azzal, hogy „Terheltl vádlott minden esetben egy kézzel ragadta meg a sértett nyakát.”

[21] Továbbá ugyanezen bekezdésben rögzített tényállást az arcon ütés kapcsán a sértett nyomozati irat 285. oldalán elfekvő vallomása és a helyszíni szemle adatai, valamint a sértett által csatolt hangfelvétel alapján annyiban egészíti ki, hogy „a vádlott a sértett nyakának megszorítása során a sértettet a WC-re ültette, majd a WC-n ülő sértettet két esetben is olyan erővel ütötte arcon, hogy a sértett az összezsukott szárítót mindkét esetben lefejelte. Ezen kívül a vádlott még egy harmadik alkalommal is arcon ütötte a sértettet.”

[22] Az ítéltábla az ítélet 4. oldal első bekezdésében foglaltakat pontosította azzal, hogy „a sértett a 2020. február 15-i bántalmazás következtében szenvedte el a baloldali és jobboldali felkarján rögzített sérüléseket.”

[23] A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által rögzített és a fentiek szerint kiegészített, illetve pontosított tényállás már megalapozott, mindenben mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a felülbírálata alapjául elfogadta.

[24] A Budapest Környéki Törvényszék az indoklási kötelezettségének eleget téve az ítélet [13] bekezdésétől a [31] bekezdésig terjedően adott számot adott arról, hogy tényállását milyen bizonyítékokra alapította. Ezen túlmenően az ítélet [32] bekezdésétől a [37] bekezdésig terjedően foglalkozott a minősítést érintő kérdésekkel.

[25] Az eltérő minősítés megállapítására irányuló fellebbezések megalapozottak.

[26] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék a vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést, s a személyi szabadság megsértésének büntettét helyesen minősítette.

[27] Ezzel szemben a fellebbviteli bíróság teljes mértékben osztotta a Fellebbviteli Főügyészség azon álláspontját, miszerint a törvényszék tévedett, amikor úgy értékelte, hogy a sértett nyakának több alkalommal történő megszorítása és megpofozása élet elleni támadásnak minősül. Azt a vádlott maga sem vitatta, hogy dühös és indulatos volt, melynek során ölési szándékra utaló kijelentések is elhangzottak részéről, azonban ennek komolysága a bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság szerint sem igazolható.

[28] Az élet és testi épség elleni bűncselekmény minősítése szempontjából jelentősége a nyaki sérüléseknek van, melyekről szakértő5 igazságügyi orvosszakértő a szakvéleményében leírta, hogy azok gyógytartama – külön-külön és együttesen is – 8 napon belüli. A nyak sérülései a sértett nyakát ért több, legkevesebb 15-20 rendbeli, kis-közepes erejű tompa mechanikai erőbehatásra keletkezhetnek a nyak kézzel történő megragadása és megszorítása során az elkövető körmei által. Súlyosabb sérülés – így életveszély vagy halál – kialakulásával kizárólag abban az esetben kellett volna számolni, ha és amennyiben a sértett nyakának kézzel való megragadása és megszorítása vagy a ténylegesnél nagyobb erővel történik, és/vagy a ténylegesnél hosszabb ideig, vagyis addig tart, amíg az agyi oxigénhiánynak már a klinikai tünetei is megjelennek.

[29] A szakértő határozottan foglalt állást akként, hogy a sértett esetleges halála bekövetkezésével kizárólag abban az esetben kellett volna reálisan számolni, ha és amennyiben a nyaknak a megszorítása legalább annyi ideig tart, ameddig az agyi oxigénhiány következtében már irreverzibilis agykárosodás, fulladás jön létre.

[30] Jelen esetben azonban akár az életveszélyes állapot, akár a halálos eredménnyel végződő eredmény azért maradt el, mert a vádlott ezen tényleges eredmények bekövetkezése előtt felhagyott a sértett nyakának szorításával. Egyetértve a fellebbviteli főügyészszéssel, az ítéltábla álláspontja szerint is kiemelt jelentősége van annak a szakértő által a tárgyaláson tett megjegyzésnek is, miszerint a sértettől láttelepet kiállító orvos nem tartotta szükségyszerűen indokoltnak, hogy a sértettet tovább küldje fül-orr-gégészeti vizsgálatra. A szakértő kifejtett álláspontja szerint azonban amennyiben a láttelepet kiállító orvosban felmerült volna a gyanú, hogy mélyebb részek sérülhettek, akkor ezt meg kellett volna tennie.

[31] Irathűen idézte a fellebbviteli főügyész az átiratában a szakértő azon kijelentését, miszerint egy kézzel is meg lehet fojtani egy személyt, valamint hogy a nyak megszorításának következménye attól is függ, hogy a légzés mely fázisában éri a sértettet a szorítás. Ugyanakkor tanú nyomozás során tett vallomásában úgy nyilatkozott, hogy amikor a vádlott a torkát szorította, érezte, hogy alig kap levegőt, az első szorítás után le is rogyott a földre, de csak „pár másodperc esett ki”, nem történt olyan, hogy hosszú percekig fekszik eszméletlenül és nem tér magához.

[32] Ezen túlmenően az elájulás hiányát támasztja alá az is, hogy a sértettől készült orvosi láttelep szerint a sértettnek eszméletvesztése nem volt, de a tárgyaláson meghallgatott igazságügyi orvosszakértő sem tudott nyilatkozni arra, hogy a sértett a bántalmazás hatására elájult-e. De még a cselekményt rögzítő és a bizonyítási eljárás részévé tett hangfelvétel alapján sem állapítható meg a hosszabb, akár fél percre tartó eszméletvesztés, annak alapján ugyanis az rögzíthető, hogy a kommunikáció a vádlott és a sértett között folyamatos volt, az eszméletvesztéses állapot eléréséhez szükséges hosszúságú szünetet nem tartalmazott. Az eszméletvesztés tényét egyebekben az elsőfokú bíróság sem rögzítette a tényállásban és a fentiek alapján annak bekövetkeztének megállapítására más bizonyíték sem áll rendelkezésre.

[33] Az igazságügyi orvosszakértő tárgyalási nyilatkozata szerint továbbá az eszméletvesztés után még tovább kell szorítani a nyakat ahhoz, hogy a halál bekövetkezzen. Ilyenre azonban nem került sor.

[34] Egyebekben a másodfokú bíróság álláspontja szerint is helyesen tartalmazza az ítéleti tényállás azt, hogy a vádlott azért hívta magához a sértettet, hogy segítsen neki kitakarítani az albérletet. A hangfelvételen a sértett segítségkiáltásai, levegővétel nehézségei, a vádlotti kijelentések (pl. ájuldozzál) alapján az rekonstruálható, hogy a vádlott a sértett nyakát négy alkalommal ragadta és szorította meg (a felvételen 03:49., 04:48., 10:32., 15:11). A sértett nyakának első ízben történő megragadása és elengedése után a vádlott arra szólította fel a sértettet, hogy takarítson ki.

[35] Ez azonban a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint is egyértelműen az ölési szándék hiányára utal, ugyanis a bántalmazás, majd a takarításra való felszólítás a hangfelvétel egészen hallható. Kétségtelen ugyan, hogy elhangzik a vádlott részéről a sértett felé a felvétel

12:34 részénél az, hogy „ma itt meghalsz”, azonban a hangfelvétel szerint a vádlott többféle kijelentést is tett a bántalmazással kapcsolatban: 11:28-kor „meg foglak ütni, esküszöm”, 12:53-kor, a sértett hosszas könyörgésére: „el foglak engedni”, 14:46-kor „te vagy az első nő, akit megütöttem, most legszívesebben megölnélek...”

[36] Terhelt1 vádlott fenti – következetlen – kijelentései azonban szintén nem támasztják alá az ölési szándékot.

[37] A másodfokú bíróság által is meghallgatott hangfelvétel 09:10 percénél – miközben arra ad utasítást, hogyan takarítson ki a sértett – azt mondja a vádlott, hogy „többet nem fogunk találkozni, ígérem, ezt úgy csináljuk meg, hogy jó legyen”, majd azt követően, 14:16-kor – amikor már elhangzott a sértett megölésére irányuló kijelentés – a vádlott azt is mondja, hogy a sértett a takarításhoz kap majd egy rongyot (amit a sértett korábban 11:15-től folyamatosan kért), de előbb a megcsalással kapcsolatban kér választ a sértettől.

[38] Ez pedig azt támasztja alá, hogy a vádlott szándéka arra irányult, hogy a sértettet megalázva, erőszak alkalmazásával a saját akaratának megfelelő cselekvésre kényszerítse, vagyis a sértett a lakást takarítsa ki, a megcsalás részleteiről számoljon be, miközben ismerje be, hogy hazudott a vádlottnak. Ez pedig összességében a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint is „csupán” a testi sértésre irányuló szándékát támasztja alá.

[39] A cselekmény minősítése körében vizsgálni kell azt is, hogy a súlyosabb eredmény minek köszönhetően maradt el.

[40] Ezzel kapcsolatosan megalapozottan hivatkozott arra a fellebbviteli főügyészség, hogy figyelemmel a vádlott javára mutató lényeges erőkülönbségre, illetve a másodfokú bíróság által kiegészített tényállást szerinti súlykülönbségre is, valamint katonaviselt múltjára, ezen körülményekre tekintettel okkal vonható le következtetés arra, hogy őt semmi nem akadályozta meg abban, hogy a sértettnek súlyosabb sérüléseket, így annak halálát okozza, úgy, hogy pl. a sértett nyakát nagyobb erővel, hosszabb ideig, nevezetesen a szakértő által a halálos eredményhez meghatározott 2-3 percig szorítsa.

[41] Az tehát, hogy a vádlott saját akaratából, külső akadályozó, nehezítő körülmények hiányában mindig felhagyott a sértett nyakának szorításával, a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint is a testi sértés okozására irányuló, nem pedig az ölési szándékot erősíti.

[42] Ezen túlmenően a vádlott elkövetéskori szándékának vizsgálata során az sem elhanyagolható körülmény, hogy tanú2 nyomozati vallomása szerint korábban egy alkalommal látta, amikor a vádlott egy veszekedésük során a sértett nyakát megragadta.

[43] Ez pedig arra enged következtetni, hogy a vádlottól nem áll távol, hogy a vitáit erőszakos úton rendezze, ennek során a másik nyakát megragadja, de – szem előtt tartva azt is, hogy a vádlott önként felhagyott a nála jóval gyengébb sértett nyakának kis, legfeljebb közepes erővel történő szorításával, illetve hogy minden szorítás után beszélgettek egymással – ez inkább az indulat testi sértés okozásával együtt járó levezetésére utal, mintsem ölési szándékra.

[44] A fellebbviteli bíróság a fentiek alapján úgy foglalt állást, hogy a vádlott szándéka testi sértés okozására irányult, és tekintettel arra, hogy a helyszíni szemle fényképmelléklete alapján az egyébként kis méretű fürdőszobában azon a WC mellett lévő szárítón kívül, amelyet tanúl a vádlott ütései hatására lefejt, még több olyan tárgy volt, melynek nekiütődve a sértett súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló sérülést is szenvedhetett volna (amely eredmény bekövetkezése elmaradt), megállapítható, hogy a vádlott ezen cselekménye a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző de a (3) bekezdésre figyelemmel a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő aljas indokból elkövetett súlyos testi sértés büntette kísérletének minősül. Az aljas indokból történő elkövetés ugyanis egyértelműen megállapítható, mivel a vádlottat egyfajta bosszú vezérelte, emellett a sértett megalázása is célja volt, hiszen a sértettet a bántalmazása közben még le is vizelte. A sértett megalázó bántalmazása tehát kétséget kizáró módon erkölcsileg elítélendő motívumoktól vezérelt volt.

[45] Emellett az elsőfokú bíróság helyesen mondta ki bűnösnek a vádlottat a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) pontja szerint minősülő, a sértett sanyargatásával elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében is.

[46] Az ügyésznek, a vádlottnak, továbbá védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése alapos.

[47] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő körülményeket és jórészt helytállóan utalt a súlyosító körülményekre is. Ez utóbbiak köréből azonban a másodfokú bíróság a volt élettársa sérelmére történő elkövetést mellőzi, mert álláspontja szerint a vádlott terhére rótt bűncselekményekkel érintett sértettek között nem indokolt különbséget tenni a múltbéli, vagy esetlegesen jelenben is fennálló hozzátartozói viszony függvényében.

[48] A vádlott terhére rótt egyik cselekmény megváltozott (enyhébb) minősítésére és az 1-5 évig terjedő szabadságvesztés büntetés kiszabásával való fenyegetettségre tekintettel – a Btk. 81. §-ban rögzített halmazati bünteteskiszabási szabályokra, valamint a Btk. 80. § (2) bekezdésében írt bünteteskiszabási elvre figyelemmel – a vádlott esetében a büntetés kiszabása során irányadó középérték 4 év 3 hónap szabadságvesztés. A fenti bűnösségi körülményekre tekintettel a másodfokú bíróság álláspontja szerint a Btk. 79. §-ban írt

büntetési célok a középértéket majdhogynem elérő tartamú szabadságvesztés kiszabásával érhetők el. Ezért a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 4 évre enyhítette, ezzel arányosan a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét szintén 4 évre mérsékelte. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint ez a büntetés áll arányban a vádlott terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyával, a vádlott társadalomra veszélyességével és a bűnösségi körülményekkel. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontjának megfelelően határozta meg az ítéltábla börtönben.

[49] A Fővárosi Ítéltábla a vádlott által az elsőfokú ügydöntő határozat kihirdetése óta letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján rendelte beszámítani a kiszabott szabadságvesztésbe.

[50] A védő indítványára tekintettel utal arra az ítéltábla, hogy a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegének mérséklésére nem látott jogi indokot. A Be. 574. § (5) bekezdése alapján ugyanis a bíróság a bűncselekmény tárgyi súlyához képest aránytalanul nagy bűnügyi költség egy részének megfizetése alól mentesítheti a vádlottat. Jelen esetben az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás során felmerült 555.282,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte a vádlottat, mely összeg teljes egészében az igazságügyi szakértők (igazságügyi toxikológiai szakértő, igazságügyi orvosszakértő, igazságügyi elmeorvos és pszichológus szakértő, továbbá a sértett vonatkozásában kirendelt igazságügyi pszichológus szakértő) eljárásával kapcsolatban, indokoltan merült fel. A bűnügyi költség összege egyrészt nem tekinthető a vádlott terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlyához képest aránytalanul nagy összegnek, másrészt szükségszerűen felmerült volna akkor is, ha a büntetőeljárás már eredendően testi épség elleni bűncselekmény szerint minősített cselekmény miatt indult és folyt volna.

[51] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

Budapest, 2022. év február hó 8. napján

	Dr. Rédei Géza	Dr. Belovai
Henriette	Dr. Vincze Piroska	
bíró	a tanács elnöke	előadó bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 21.B.93/2020/36. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.281/2021/10. számú ítélete folytán – az ott írt változtatással – 2022. február 8. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. év február hó 8. napján

Dr. Rédei Géza

a tanács elnöke